

Sygn. akt: I C 916/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 września 2019 r. w G.

sprawy z powództwa **D. G. (1)**

przeciwko **M. G.**

o ochronę naruszonego posiadania

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 337 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt: I C 916/18

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny:

Powód D. G. (1) i pozwana M. G. od 2009r. pozostają w związku małżeńskim i jako najemcy wraz z dwójką małoletnich dzieci zamieszkiwali w lokalu przy ul. (...) w G..

(okoliczność bezsporna)

Strony popadły w konflikt. W przedmiotowym lokalu wielokrotnie interweniowała Policja w związku z kłótniami pomiędzy małżonkami (m.in. w dniach 20 grudnia 2015r. i 17 czerwca 2018r.), groźbami kierowanymi przez powoda w stosunku do pozwanej (21 sierpnia 2018r.) oraz zgłoszeniem przez powoda dotyczącym wyrzucania jego rzeczy z ww. mieszkania (25 sierpnia 2018r.).

(dowód: zaświadczenie nr (...) k. 73, częściowo zeznania świadka M. L. płyta CD k. 102)

W okresie od 11 maja 2018r. do 14 stycznia 2019r. rodzina stron była objęta procedurą Niebieskiej Karty.

(dowód: zaświadczenie nr (...) k. 72)

Pozwana leczy się psychiatrycznie w związku z rozpoznaniem depresji i agorafobii.

(dowód: dokumentacja medyczna leczenia pozwanej k. 76-79)

W 2018 r. powód wniósł pozew o rozwód. Postanowieniem z 30 stycznia 2019r. Sąd Okręgowy w Gdańsku ustalił miejsce zamieszkania małoletnich dzieci stron przy matce, jednak postanowieniem z dnia 11 września 2019r. zmienił to orzeczenie, ustalając miejsce zamieszkania jednego z synów D. G. (2) przy ojcu.

(okoliczność bezsporna)

W pierwszej połowie 2018r. powód zabrał swoje rzeczy z ww. mieszkania i przeniósł się do lokalu położonego w R. przy ul. (...), w którym mieści się siedziba jego firmy. Powód przychodził do przedmiotowego mieszkania przy ul. (...) kilka razy w tygodniu o różnych porach na różne okresy, posiadał klucze do tego mieszkania.

(dowód: częściowo przesłuchanie powoda płyta CD k. 135, częściowo przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 135)

Od lipca 2018r. pozwana przestała powoda wpuszczać do mieszkania, wkładając klucz do zamka od wewnątrz, uniemożliwiając powodowi otwarcie drzwi wejściowych do lokalu.

(okoliczności bezsporne)

W lipcu 2019r. pozwana wymieniła zamki w drzwiach wejściowych.

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 135)

Pozwana wniosła o wymeldowanie powoda z pobytu stałego w ww. lokalu, jednak decyzją z dnia 8 października 2018r. Prezydent Miasta G. odmówił uwzględnienia tego wniosku, uznając, że powód nie opuścił trwale lokalu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o decyzję z dnia 8 października 2018r. k. 42)

Powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przez pozwaną przestępstwa kradzieży jego rzeczy osobistych w postaci ubrań, bielizny i butów. Postanowieniem z dnia 29 marca 2019r. dochodzenie - w sprawie dokonanej kradzieży mienia w bliżej nieokreślonym czasie lecz nie później jak do dnia 26 lipca 2018r. w G. z mieszkania przy ul. (...) w postaci ubrań, bielizny osobistej, butów i kosmetyków o wartości około 40.000 – 50.000 zł na szkodę powoda - zostało umorzone wobec stwierdzenia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpc. W dniu 10 kwietnia 2019r. postanowienie zostało zatwierdzone przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 24 kwietnia 2019r.

(dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 1 akt Prokuratury Rejonowej w Gdyni o sygnaturze 1Ds 536/2019, postanowienie z dnia 29 marca 2019r. tamże)

Pismem z dnia 3 sierpnia 2018r. powód wezwał pozwaną do zaniechania czynności naruszających jego posiadanie w postaci blokowania drzwi wejściowych do lokalu w sposób uniemożliwiający ich otwarcie oraz wynoszenia, wyrzucania lub niszczenia znajdujących się w lokalu rzeczy powoda.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 3 sierpnia 2018r. k. 14)

II. Ocena dowodów:

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów urzędowych w postaci orzeczeń, decyzji administracyjnych oraz zaświadczeń wydanych przez organy władzy publicznej. Z powyższymi dokumentami urzędowymi związane jest domniemanie zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń (art. 244 kpc), którego żadna ze stron nie kwestionowała w toku niniejszego postępowania. Sąd nie znalazł również podstaw do odmowy przyznania waloru wiarygodności dokumentom prywatnym (m.in. wezwania do zaniechania naruszenia posiadania powoda), gdyż żadna

ze stron nie kwestionowała autentyczności przedmiotowych dokumentów, a nadto nie posiadają one żadnych cech świadczących o ich przerobieniu, podrobieniu czy innej ingerencji itp.

Z ostrożnością Sąd natomiast podszedł do oceny zeznań stron oraz świadków, mając na względzie, że strony pozostają w silnym konflikcie, w trakcie którego formułują pod adresem przeciwnika liczne oskarżenia, a także inicjują postępowania administracyjne czy sądowe. Z kolei, przesłuchani w sprawie świadkowie to matka pozwanej i jej sąsiadka, które w konflikcie popierają pozwaną, toteż bez wątpienia ich zeznania są obarczone dużą dozą subiektywizmu. Podkreślić przy tym należało, że znaczną część wiedzy odnośnie wzajemnych stosunków stron świadkowie mieli od pozwanej, jedynie w części ich zeznania stanowiły własne spostrzeżenia. Podkreślić należy, iż zeznania stron w znacznej części pozostawały ze sobą sprzeczne, w szczególności co do daty przeprowadzenia się przez powoda do lokalu firmowego. Powód utrzymywał, że miało to miejsce w maju 2018r., zaś pozwana, iż w styczniu 2018r. Ponadto, znaczne sprzeczności dotyczyły wzajemnych relacji stron, co miało znaczenie w kontekście podniesionego przez pozwaną zarzutu nadużycia prawa. Powód zarzucał pozwanej popełnienie przestępstw (kradzież, pobicie), zaś pozwana zarzucała mu znęcanie się nad nią. Zeznaniami stron w tym zakresie Sąd dał wiarę w takim zakresie, w jakim korelują one z innymi dokumentami, w szczególności dowodami z dokumentów urzędowych. Zważyć należy, iż część faktów pomiędzy stronami nie była sporna, w tym, że do lipca 2018r. powód miał swobodny dostęp do mieszkania, pomiędzy majem a lipcem 2018r. wielokrotnie przychodził do lokalu i w nim przebywał, a także że w lipcu 2018r. poprzez pozostawienie klucza w zamku pozwana uniemożliwiła powodowi dostęp do lokalu.

Na podstawie art. 227 kpc i art. 217 kpc Sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków H. K., P. G. i M. T., albowiem okoliczności, jakie miały zostać stwierdzone za pomocą tych dowodów nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a uwzględnienie wniosku doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu i rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Podobnie, Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt 1Ds 1799/18 dotyczących postępowania w sprawie znęcania się powoda fizycznie lub psychicznie nad pozwaną (art. 207 § 1 kk), albowiem dochodzenie zostało nieprawomocnie umorzona i tym samym dowód z akt tego postępowania nie jest przydatny w kontekście podniesionego zarzutu nadużycia prawa.

III. Podstawa prawna

Podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 344 § 1 kc, zgodnie z którym przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 478 kpc w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

IV. Ocena prawna

IV.1. Roszczenie o zaniechanie naruszenia posiadania w postaci blokowania drzwi wejściowych do lokalu w sposób uniemożliwiający ich otwarcie

Powyższe roszczenie oparte było na twierdzeniu, że pozwana uniemożliwiła powodowi posiadanie lokalu w ten sposób, że w drzwiach wejściowych od strony wewnętrznej pozostawia w zamku klucz, przez co powód nie może wejść do lokalu. W świetle zeznań pozwanej należało uznać, że faktycznie od lipca 2018r. pozwana w ten sposób uniemożliwiła powodowi dostanie się do lokalu. Nadto, pozwana przyznała, że do lipca 2018r. powód miał swobodny dostęp do lokalu, a także wielokrotnie w nim przebywał pomiędzy styczniem a lipcem 2018r. Zważyć jednak należy, iż jeszcze przed wniesieniem pozwu nastąpiła okoliczność, która miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Jak wynika z zeznań pozwanej około 11 lipca 2019r. pozwana dokonała wymiany zamków w drzwiach wejściowych. Okoliczność ta nie została jednak w żaden sposób uwzględniona przy formułowaniu żądania pozwu. Nadto, powód reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez fachowego pełnomocnika nie dokonał zmiany

powództwa poprzez zgłoszenie żądania wydania kompletu kluczy do nowego zamka. Nie ulega wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej było określenie sposobu przywrócenia posiadania w taki sposób, aby możliwe był wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Za utrwalony należy uznać pogląd prawny, iż sąd uwzględniając powództwo o przywrócenie stanu posiadania jest zobowiązany do określenia sposobu jego przywrócenia, to jest do zamieszczenia w wyroku dyspozycji, których wykonanie do tego doprowadzi (por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 20 września 1988r., III CZP 37/88, OSNC 1989/3/40). W przypadku uwzględnienia żądania w kształcie wskazanym w pozwie, wykonanie orzeczenia w drodze egzekucji okazałoby się niemożliwe, skoro dotychczasowy zamek został wymieniony na inny, co którego powód nigdy kluczy nie posiadał. Wobec braku inicjatywy powoda w zakresie zmiany żądania, nie było możliwe przywrócenie powodowi posiadania spornego lokalu w żądany przez niego sposób.

IV.2. Roszczenie o zaniechanie naruszenia posiadania w postaci wynoszenia, wyrzucania lub niszczenia znajdujących się w lokalu rzeczy osobistych powoda

Przedmiotowe roszczenie nie zostało w żaden sposób wykazane przez powoda, mimo że – zgodnie z treścią art. 6 kc – na nim w tym względzie spoczywał ciężar dowodu. Co prawda, powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przez pozwaną przestępstwa kradzieży jego rzeczy osobistych w postaci ubrań, bielizny i butów, jednak postanowieniem z dnia 29 marca 2019r. dochodzenie – w sprawie dokonanej kradzieży mienia w bliżej nieokreślonym czasie lecz nie później jak do dnia 26 lipca 2018r. w G. z mieszkania przy ul. (...) – zostało prawomocnie umorzone wobec stwierdzenia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpc. W tym kontekście zeznania powoda dotyczące kradzieży przez pozwaną należących do niego rzeczy osobistych nie stanowiły wystarczającego i wiarygodnego dowodu. Ponadto, zeznania powoda w tym zakresie budzą wątpliwości w świetle zeznań pozwanej, która wskazała, że powód pozostawił w mieszkaniu tylko albumy ze zdjęciami czy rodzinne pamiątki, zaś inne rzeczy osobiste zabrał ze sobą. Poza zeznaniami powód nie zaoferował żadnych innych dowodów pozwalających na uwzględnienie jego roszczenia.

Z powyższych względów – na podstawie art. 344 kc a contrario – powództwo podlegało oddaleniu.

V. Koszty procesu

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) i zasądził od przegrywającego niniejszą sprawę powoda na rzecz pozwanej kwotę 337 zł, na którą składa się opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej (320 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).